

ნათესავნი

№-26 3560 41

„ბერლინში გაიმართა სხვადასხვა ქვეყნების ნაც.-სოციალისტების კრი-
ლობა, რომლის შესახებ არაერთარი ცნობა არ ყოფილა პრესაში“.
გაზეთებიდან.

ნახ. თოიძის.

ეს უცხო ვინ ოხმრია, რი
რბაზში ღაუპითხავალ ზემოდ
— უცხო არ არის, ჩხეინა

ნიანგი უინაურ

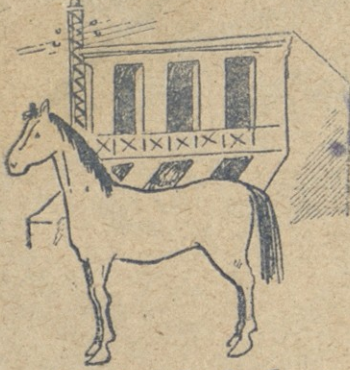

კოლექტივის ბოსელში თავი მოეყარათ ცხენს, კამეჩს, ხარს, ძროხას, ჯორს, ვირს, ცხვარს, თხასა და ლორს. ისინი ელოდებოდნენ ნიანგს, რომლის თაოსნობითაც მოხდა მათი შეკრება.

კრება გახსნა ხარმა მომყავს მოკლეთ მათი სიტყვები.

ცხენი

სახელმძღვანელოებში ჩვენ ვითვლებით ყველაზე ლამაზ და საყვარელ ცხოველად. სათამაშოების მაღაზიებში სათამაშო ცხენები, მიუხედავად იმისა, რომ ნამდვილი, ცოცხალი ცხენის ფასებს უთანაბრდება მათი ფასი, ყველა სათამაშოებზე მეტი იყიდება. მაშასადამე, ბავშობიდანვე იწყება ჩვენი სიყვარული.

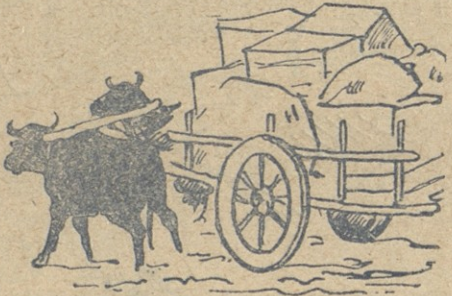
ლიტერატურაში მგონი ყველაზე მეტი ჩვენზე იწერება. არა თუ შარტო ბედაურებზე წერენ (მაგ. ბართაშვილის „მერანი“, ა. ტაბიძის „ლურჯა ცხენები“), არამედ მომავლად ცხენებსაც არ იფიქრებენ: მაგ. დ. კლდიაშვილი თავის ნაწარმოებებში (სოლომონ მორბელაძე და სხვა) აგვიწერს გაძვალტყავებულ ცხენთა მდგომარეობას.

ახლანდელი ახალი (ცხოვრების შექმნაში ჩვენ, ცხენები, არ ვართ ჩამორჩენილი: ვემსახურებით კოლმეურნეობებს, რესპუბლიკის შეიარაღებულ ძალასა და ტრანსპორტს. გარდა ამისა ჩვენ ვართ ინდუსტრიალიზაციის საზომი. ყოველი ჰიდროელსადგურის ენერჯის გამოანგარიშებას დადებული აქვს ზომის ერთეულად ჩვენი, ცხენის, ძალა. რა თქმა უნდა, ცხენიც არის და ცხენიც ამიტომ ჩვენი მიზანი უნდა იყოს, რომ არც ერთმა საბჭოთა ცხენმა სიარცხვილი არ ჰქმნას და არ ჩამორჩეს ჩვენი ელსადგურების ერთი ცხენის ენერჯის ძალას, ე.ი. თითოეული საბ

ჭოთა ცხენი უნდა გამოდგეს ელსადგურის ენერჯის საზომ ერთეულად. დარწმუნებული ვართ, რომ ამის მიღწევა ბევრად იქნება დაძოვილებული აღწერის კარგად ჩატარებაზე.

კამეჩი

ზანთი ვართ, ტემში ნელი გვაქვს, მაგრამ, სამაგიეროდ, დიდი ტვირთის ზიდვა შეგვიძლია. ამ სიზნაბით არის, რომ ჩვენზე ზოგიერთებს შეეკმნათ ზარმაცის შეხედულება. ერთხელ კიდევ გავვწერეს კედლის გაზეთში:

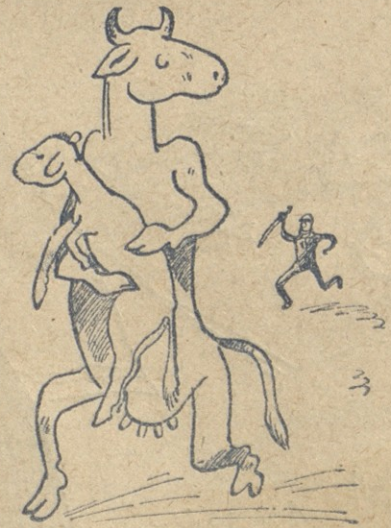

კამეჩი წევს და იკოხხოთ თავის ამინდი ჰგონია. ლაფში ჩაფლული ურემი შინ მიტანილი ჰგონია.

ეს ცილისწამებაა. ლაფში ჩაფლულ ჩვენს ურემს რომ ჩვენს მაგიერ შინ არავინ მიიტანს. ეს ჩვენ, თითოეულმა კამეჩმა, კარგად ვიცით.

ძროხა

მე ბევრი არაფერი მაქვს სალაპარაკო. ლოზუნგი, რომ არის: —

ველა კოლმეურნეს უნდა ჰყავდეს ძროხაო, ეს ზოგიერთებს კარგად არ

ესმით. არ გვივლიან, ხმაზე არ გვიყენებენ. აი, ამას თუ მიაქცევთ ყურადღებას, ძალიან კარგი იქნება. ამას წინათ ერთი თავმჯდომარე გაიძახოდა: ძროხა რა საქონელია! ჭირსაც გაუწყვეტია ყველა ძროხები. ყველი იყოს ბევრი, რძე და კარაჭი, თანაც ხბოები სხვა მე არაფერი შინდაო.

— მასეთ თავმჯდომარეს ხარის რძე და ყველი არ უნდა მოაკლო! — იხუმრა ვირმა და წაშორდა სალაპარაკოდ.

ვირი

მის წინ წამოწევაზე ყველას დიდი დაეტყო სახეზე. ვირმა ყველას შეასწრო თვალი და ნიანგს უთხრა:

— ხომ ხედავთ, ამთაც კი ეცინებათ ჩემზე და ადამიანები რა იქნებიან?

ჩვენოდენი დამცირება არავის აუტანია. ბევრს ჰგონია, რომ ჩვენ

ვირი ვართ და ამის ვერ ვგრძნობთ. ცდებიან. ჩვენსავით გრძნობიარე ცხოველი სხვა არ არის. ჩვენ ვხედავთ ჩვენს აბუჩად აგდებას და ამიტომაც ვართ მულამ დაღვრემილი, ყურჩამოყრილი, წინათ კი როდი ვიყავით ასე გაბითურებული.

— რატომ? თქვენზე ხომ მღეროდა ერთი პოეტი! — შეეკითხა ლორი.

— ღმერთმა უშველოს რაყრენ გვეტამეს. იგი იყო ჩვენი მესია, მაგრამ უკვე რამდენიმე წელია მასაც დავაფიქვლით.

მომავალ აღწერას სიამოვნებით ვეგებები, რადგან ის გაგვრეცხს სხვენთა რიცხვში და აღნიშნავს ჩვენს ამ ქვეყნად არსებობას.

სსოველეთან

ჯორი

ძველად ჩვენი მოვალეობა იყო გვეყარია ბუქთახორა ხუცესი. ბატონსანი კაცი ჩვენზე შეჯდომასაც არ კადრულონდა. მაგრამ დიდი ხანი ჩვენ წახლი ვყარით მათ და შევედრეთ ბატონსან შრომას—გნუშაობთ სოციალისტური ტრანსპორტის ფრონტზე. ნურავინ იფიქრებს, რომ ჩვენ ჯორები ამჟამადაც ისეთივე ჯიუტები ვართ, როგორიც ვიყავით ხუცების ხელში. ლიტერატურაშიაც ცუდად გიანახაოებდნენ, მაგ. შოთა შვრილფება პოეტებს ჩვენ ვიანახობს:

განა თქვა ერთი ორი უმსგავსად და შორი-შორი: მაგრამ იტყვის: ჩემი სჯობსო, უსილობლობს ვითა ჯორნი.

სიამოვნებით მივიღებთ ყოველგვარ დავალებას დღევანდელი მშენებლობის წინაშე, რასაც ჩვენ პრაქტიკულად აღწერის შემდეგ დავამტკიცებთ.

ცხვარი

— „ცხვარი ცხვარია, მაგრამ თუ გაცხარდა, ცხარია“ — ამბობენ ჩვენზე, ცხვრებზე, და ნამდვილია.

დღიდან გაჩენისა შემოგვიჩნდნენ ცხვრებს და ვისაც კი მოესურვება, დაასა გვისობს კისერში და მხხვერპლად გვიწირავს. ალბათ თქვენ კარგად იცით, რომ აბეღმა ღმერთს ცხვარი მხარტვა მხხვერპლად, პატივსაცემად, ხოლო, აბელის ძმამ კაენმა კი—ვაშლი, „ანტონოვსკი“ ვაშლი შეწვირა, ღმერთი ისეთი მექთამე აღმოჩნდა, რომ კაენს უთხრა — მასხარად მივღებ თუ? რად მინდა ვაშლი? აი ხომ ხელად შენმა ძმამ საუკეთესო ცხვარი მოპართავა... (ასევე იქცევიან ზოგიერთი მეურნეობების ზოგი ხელმძღვანელები, რომლებიც ცენტრიდან ჩამოსული უფროსებს ბატონებს უკლავენ და ქეიფით უმასპინძლებიან (იხ. ნახატი მე-10 გვერდზე).

საკიოთა თეურნეობებსა და ფელებში წარაბრა არ იცვლებოდეს ცხვრები. ერთ კურონს, მაგრამ ამათლეს, მეც გეტყვი. გუშინ ლაპარაკი მომივიდა მეურნეობის დირექტორთან:

— კოლია, კამას უკელი, თორემ ჩაგშვარდება ჩვენი მწვადები. ნუ გვანადგურებ. ჩვენ ხორცის გარდა მატყლს ვიდღევით, ეს არის თითქმის მთავარი. და ნუ გვაგლებ ზუსტს!

— მალე ჩვენი ტექნიკა ისე განვითარდება, რომ მატყლს მკინარეუბისაგან მივიღებთ. როგორც ბაშას ვღებულობთ. თქვენ მხოლოდ მწკვადებისათვის ხართ გიჟნილი!—მომიგო მან და ჩიმი თვალბის წინ დაკლა ჩემი პირში ბაჩკანი.

აი აღწერა ჩვენს აღნუსხვასთან ერთად ასეთ ამბებს ბოლო უნდა მოუღოს!—დაამთავრა სიტყვა ცხვარმა.

ლორი

— წმლან ძროხად თქვა ერთი თავმჯდომარის შესახებ: ძროხა რად მინდა, ყველსა და რძეს ვენაცვალეო. ძროხის მიბაძვად ნუ ჩამომართმევთ, და სწორედ მასეთივე აზრი გამოთქვა ჩვენი ფერმის გამგე: ღორები რად გვინდა! მთავარია გოჭებიო. ამიტომ ვადმოატრილა ტანი, დაკლა და ყველა დაგაქვირია.

— ეს კახეთში მოხდა მგონი! — სხვაგადაც ხდება ასეთი ამბები. მერმე მოსდგებიან და კლავენ გოჭებს — გემრიელი ხორცი აქვთო. ის კი არ იციან, რომ ულოროდ გოჭი და უგოჭოდ ღორი არ იქნება.

ჩემი ღორული დაკვირვებით მეიმ დასკვნამდე მივედი, რომ ბიუროკრატები ჩვენი (ღორების) ჯიშის არიან. მიუხედავად მათთან ასეთ

ნათესავური კავშირისა. ისინი ყურადღებას მაინც არ გვაქცევენ და ნამდვილ ღორულად იქცევიან.

თხა

მე ბევრს არ ვილაპარაკებ. ძველად საბერძნეთში წმინდა ცხოველად ვითვლებოდი. სარწმუნოებრივ რიტუალურა გვიმართავდნენ. ეს რელიგიური ელენენტი აქამდე მოგვცვა თხებს. რაც, ჩემს აზრით, იმაში გამოიხატება, რომ ხუცებს ჩვენსავით აქვთ წვერი გაშვებული. მაგრამ რაკი ხუცებმა მასობრივად დაიწყეს წვერის გაკრეპა, ისინი უკვე თანდათანობით ვემორდებიან და ადამიანებს უფრო უახლოვდებიან, ვიდრე ჩვენ. ხორცი არა გვაქვს სხვებსავით გემრიელი, მაგრამ რძით, მეტადრე ბავშვებისათვის, ბევრს ეჯობივართ. ჩვენი ტყავიდან ფხვსაცმელის საუკეთესო მასალა მზადდება.

ის იყო კრება და ასრულოს უახლოვდებოდა, რომ მოულოდნელად აქლემს მოვარდა.

აქლემი

— სამხრეთის მხესავით მთურიალე ჩემი სალამი! — მიესალმა იგი კრებას—დიდა საბჭოთა კავშირი, მიწის ერთი შექცესელი. მის ვებებერ

თელა ფაოთობზე ჩვენი სამშობლო უდაბნოც არის. საბჭოთა ხელისუფლება უდაბნოებს ბაღებად და ოაზისებად აქცევს. ამ საქმეში ჩვენზე, აქლემებზე, დიდი მოვალეობაა დაკისრებული. მე ვისურვებდი, რომ სულ რამდენიმე წლის განმავლობაში ჩვენი უდაბნოები გადაქცეულიყვნენ სუბტროპიკულ მხარეებად და თქვენ თამბაზო შეგძლებოდათ ჩვენდებ კრება დაიხურა.

აქლემს ავითრთოვანებით შეხვდა მთელი დარბაზი. მისი სიტყვის შემდეგ კრება დაიხურა.

ისალი,

ვიქია - თქვის ხელები

ვიქია — „ოქროს ხელები“ ტრამ-
ვაის გამოცდილი ჯიბგირი იყო. მარ-
თალია, ის რამდენჯერმე იყო აღრო-
ცხვანზე აყვანილი და რამდენჯერმე
მისჯილიც ჰქონდა გამსახლში ჯდო-
მა, მაგრამ ეს უკანასკნელი ყოველ-
თვის ადვილად მოუხდია — მას: ხან
ერთი ამბისტა მოუსწრობდა, ხან მე-
ორე და ვადამდე ასთავისუფლებდნ.

აღროცხვანზე აყვანისა და გამსახ-
ლიდან გამოსვლის შემდეგ ვიქია —
„ოქროს ხელები“ გამოიცვლიდა სხ-
ვატორებელ სდვილს, — მორჩა და
წითავდა! — ისევე განაგრძობდა თავის
ხელობას ტრამვასი გაგონის ვარეთ,
ან შიგნით.

ბოლო ხანებში ბასპორტის ზოგი-
ერთ ქალაქებში შემოღობამ გაუხენ-
ლა ცოტა საქმე. მაგრამ ამ დაბრკო-
ლებასაც ადვილად სძლედა ის.
ერთი ასეთი ადვილს გამოცვლენ
დროს მოხვდა ის თბილისშიდაც და
ჩამოსვლისთანავე სარფიანი დღე
შეხვდა. ვილაცა მოლაჩრემ ისე დაუ-
ღვეგრად ჩაიდო ჯიბში ხაზინიდან
შიდებული ფულები, როგორც იდე-
ხენ ბოლშე საზოგადო ჩონებას და
ზოგ საკუთრებას ზოგი დოკლაპიები.

იგდო რა ხელში ვიქიამ საგრძ-
ნობი თანხა, შეიძინა „ტორგსინთან“
მოხეტიალე სპეკულიანტიდან ახალი
ტანასამოსი და გაემართა ბანოსკენ
გადასაცემლად.

რადგან სულ ახალი ჩამოსული
იყო და ჯერ ნაცნობი არავინ შეხვ-
ედროდა, ამიტომ, თუმცა კარგ ხასი-
ათზე იყო, მაგრამ მაინც მოწყენით
მარტომ ისაღილა „ორიანტის“ რეს-
ტორანში.

ვიქია — „ოქროს ხელები“ გულ-
მოდგინეთ ათვალაგრება რესტო-
რანში მყოფთ და სცილილობდა გამო-
ეცნო მათ შორის მისი ხელობის მიმ-
დევარი ვინმე, მაგრამ ამაღო. ამ დროს
მან შეაშინა, რომ იქ მყოფთა უმ-
რავლესობას გახეთები უკავიათ ხელ-
ში და გულდასმით კითხულობენ. ვი-
ქიამაც სთხოვე მოსამსახურეს მიე-
წოდებია მისთვის. ერთი გახეთი.

ვიქიამ გადათვალაიერა გახეთის
გვერდები, მაგრამ მისთვის საყურა-
დლებო ვერაფერი აღმოაჩინა შიგ-
მოლოდ უკანასკნელი გვერდის ბო-
ლოში შეჩერდა მისი მხედველობა.
იქ მოთავსებულ ერთ განჩაღებანზე,
რომელშიაც ეწერა ტრამვასის სახე-

ლიან და უსახელო წლიური ბილე-
თების გაყიდვის წესის და ფასის შე-
სახებ.

ტრამვასის ბილეთი — ეს მეტად
შვევავე საკითხი იყო ვიქია — „ოქ-
როს ხელების“ ცხობრებაში. მას ბევ-
რი უსიამოვნება შემთხვევია ტრამ-
ვასის ბილეთის გამო. ყოფილა ხშირი
შემთხვევა, რომ მიზანში ამოღებუ-
ლი მსგვერდლი თეალსა და ხელშუა
გალაღვია, რადგან სწორეთ იმ
დროს შესულა ტრამვასის ვაგონში,
როდესაც ვიქიას ხელები მის ჯიბის-
გენ იყო გაწვდილი. თვით ვიქიას კი
ამ დროს ბილეთის ფასი, — ორი შაუ-
რი, ან ერთი აბაზი, — არ ჰქონია და
ამიტომ იძულებული გამზდარა მიე-
ნებებია თავი უტყუარ მოსაგებიან
საქმისთვის.

ყოფილა ისეთი შემთხვევაც, რო-
დესაც თვით ვაგონში ვიქიას ხელი
უკვე ფათურობდა, ვინმე ბედოვლა-
თის ჯიბში, მაგრამ სწორედ ამ დროს
ჩასციებია კანდუქტორი ბილეთის
შეძენის წინადადებით და ვიქია
იძულებული გამზდარა ამოელო ხე-
ლი სხვისი ჯიბისგან უშედეგოთ და
თავისი ჯიბისთვის მიემართა უკა-
ნასკნელი უხალთუნით ბილეთის შე-
საძენათ!

თუმცა ისეთა შემთხვევაც ყო-
ფილა ვიქიას პრაქტიკაში რადე-
საც კონდუქტორის მოთხოვნაზე მას
იქვე სხვისი ჯიბიდან ამონაძურწი
ფულით დამწვიდებით შეუძენია ბი-
ლეთი და ფულის ყოფილი პატრონი
კი იძულებული გამზდარა პირველსა-
ვე გასაჩერებელზე გადმომტარიყო
ვაგონიდან უბილეთობისა და უფუ-
ლობის გამო!

სწორედ ასეთი ნაირ-ნაირი შემო-
ხვევების შედეგი იყო ის, რომ ვი-
ქია — „ოქროს ხელების“ ყურადღება
მიექცია თბილისის ტრამვასის დირექ-
ტორის განცხადებამ, რომლითაც ის
აცნობებდა საზოგადოებას, რომ რა-
ლაც გამოურკვეველი მიზეზების გა-
მო, წლიური სახელდობრივი და
უსახელო ფასიანი ბილეთების რაო-
დენობა მომავალ 1935 წლისთვის
განსაზღვრული არისო. ამიტომ ურ-
ჩევდა ის მსურველს 15 დეკემბრამდე
შეეტანა სახელიან ბილეთზე 363
მან. და უსახელოზე 603 მან., თო-
რემ შემდეგ არავითარი იმედის არ
უნდა ჰქონოდა ბილეთის მიღებაზე!

იქვე აღწევდა ის საზოგადოებას
ფრიალ საჭირო განთარგებას, რომ
1935 წელში გაუტყმებული იქნება
1934 წლის ბილეთით!

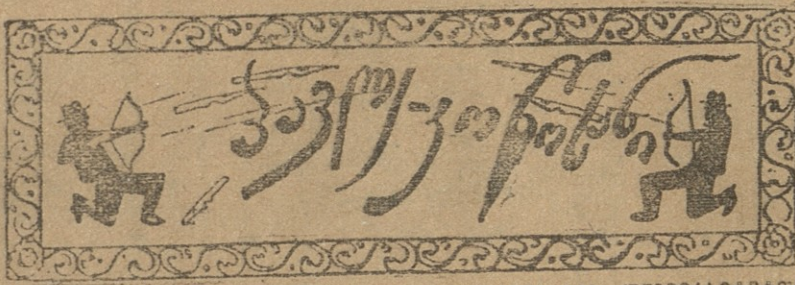
ეს უკანასკნელი საკითხი, რო-
გორც სხვას, ისე ვიქიასაც არ აინ-
ტერესებდა, რადგან ისედაც ცხადზე
უცხადესი იყო, მაგრამ ის ჩააფიქრა
შოლოდ ამ საკითხმა, — შეეძინა
მას სახელიანი, თუ უსახელო ბილე-
თი. მართალია, სახელიანი ბილეთი
ბევრად უფრო იაფი ღირდა, მაგრამ
მისი ხელობის კაცისთვის ის არ იყო
ხელსაყრელი: აბა ვინ იქის, რა სა-
ხელის და ვაგონის ტარება მოუხდე-
ბოდა მას მომავალი წლის განმავ-
ლობაში! ამიტომ გადასწყვიტა უსა-
ხელო ბილეთის შეძენა, თუმცა ის
ერთი — ორად ძვირი ღირდა.

ვიქია ნასადილევს პირდაპირ გა-
ემართა ტრამვასის დირექციისაკენ,
რათა ეხლავე შეეძინა ბილეთი, სე-
ნამ ნამოვარი ფულები არ შემოეხარ
ჯებოთა. ბილეთის შესაძენათ რიგში
დგომა მას არ დასჭირებოდა, რადგან,
მიუხედავად განსაზღვრულ რაოდე-
ნობისა, მაინც არავინ იხეთქდა თავს
ბილეთის შესაძენათ, ალბად სიძვი-
რის გამო.

ვიქია მოუთმენლოდ ელოდა ახა-
ლი წლის დადგომას, რადგან მაინც
ხშირი იყო შემთხვევა, რომ მას
ტრამვასის ფული არ მოეზობოდა.

დადგა ახალი წელი და შევიდა ძა-
ლაში მისი ბილეთის ხმარება. თუმცა
მან უკვე დილითვე ამოაცალა ჯიბი-
დან რამდენიმე დოკლაპიას და შე-
დოვლათს საფულე და დრო იყო ვას-
ცლოდა ტრამვასის ვაგონს, მაგრამ ის
ანგარიშის კაცი იყო და არ სურდა
შეენარჩუნებია ტრამვასის დირექცი-
ისათვის მუქათად ამ დღის ხვედრი
ბილეთის ფასი მანეთი და ცამეტი
შაური. ის განავრძობდა უმიწოდ
ტრამვაით მოგზაურობას, რითაც მა-
იპყო კანდუქტორისა და ვატმანის
ყურადღება, რომლებმაც ერთი ამტ-
ყდარი აურ-ზაურის დროს, როცა არა
ვიქია — „ოქროს ხელებმა“, არამედ
სულ სხვა ჯიბგირმა ამოაცალა ერთ
მგზავრს ჯიბიდან საფულე, მაინც
მას დააღვეს ხელი.

ამრიგად ჯეგირ ვიქია — „ოქროს
ხელებსაც“ არ გამოადგა თბილისის
ტრამვასის დირექციის უსახელო წლი-
ური ბილეთი!..

(დისკუსია „მეფის ხმაოსნის“ შესახებ სახ. უნივერსიტეტში).

—აქამდე ნენტანს ვეძებდი
გაქრილი მინდორ ველად
აწ კი ყურები გამიხდა
საძებნელ-საბოვნელად

მოკარდეს სპანი ურცხვნი, შერთვლთა, არა მისრისა,
შემოკრბეს შენიღონი—კოდნა ვის უქეს, ვის რისა,
დასდნეს ლაშქრობის საჭერტად, დარბაზს დამდრეკნი ვისრისა,—
სად აბჯართ სევა შეესნათ და, ზურზე ლეწვა ისრისა.

მუნ ინგოროყვა-ჩაუჭი, უტევა ტანსარი მგოსანსა
რაკედიდნ მემოკრილს—მას ლომგულ ქიჭინოსანსა,
უკეინებდის არცოდნას, სტყორცნის საბუთებს ღრთოსანსა,
გაპკელვიდის და აქკომბლის—ვითა ზორშაკი სოსანსა.

მტყოლა:—ველებს ტყაოსანს სწორდენშე არა ცოტანი,
განლაშქ სხვა-სხვა დროსანი, მნახნი სხვა საწყურთოთანი.
ზოგთ შეტყენეს—ცერცვით შეგესეს—მარგალეტისა ქოთანნი,
აწ მარტო მედა იდედგენ, როგორც იტყოდა შოთანნი...

რა ესმოდის კონსტანტინეს ნაუბარი ამა დარი
შელყიველის საფის ხმითა, დააყენის რისხვის დარი,
იტყოდის თუ—შენი ჩმახვა აწ ზღაპარი ამაღ არი,
ზოიოს ბაძავ, ანუ კუნხას—ხელთაც გიბყრავს გორის თარი.

იცი რაა სიმღონია, ანუ ალიტერაცია?—
ეს გავიგეთ მე და შოთაშ, სხვამ—ჩვე ნამდვ ვერ აწია,—
მეცნიერთა საფალავნოდ პოეზიით ვთემერ აწია,—
რუსთველცოდნის პირველობას ვერ დაგითმობთ, ვერა შია...

დარბაზს ჩაეჭრა ჩოჩოლი, მათ მეცნიერთა დასთაცა,
სამეფეულათოდ წამოდგნეს—ერთი ეპქეთის ასთაცა,—
პორთფელნი განსნეს, საბუთებს მართ ყველამ ხელი დასტაცა,
სიმართლის ყურბენს ასშიდეს—მათით აწ ხმელთა ვაზთაცა.

კვლავცა ტაშლიას ვაღწოადგა კვკვლიძე, ის კორნელი,
ნაკადულად აწუხრუბდა, საუბარი მისი ნელი,—
იტყოდა თუ:—იმა ყმათა მართ სენი სკიონ უჭურნელი,
არა ჰკამა რუსთველისა, სინაუჭე, სურნელი.

ჩვენ, მეტყველნი საბრძანანი, ვიქმთ საჭმესა ამა დარი;
მოგვებაროს და განესწავლით—ვინც ცოდნაში ხამად არი,
აწუხნით თუ—„ეს ასეა“, „სამეფერ ერთი—სამად არი“,—
ჩვენ დაედავნეთ „ტყაოსანსაც“, ვინ გეყავს გასათამადარი?

კვლავცა აკაკი იელვებს—გინ შანაძე გერადა;
სახებდარი და თმაჭარვა, ტანად ბრგე—მთისა დარადა,
ბაგეს ვახლერს და ლალაფოფს აზრებს—ტკბილმოუბარადა,
იტყვის:—შოთაის ნათელტქმას ბინდს ნუ მოეკიდებთ შარადა.

პირველ არს სიტყვა ჭრთულდა და სიტყვა იგი—მცნებათ,
„ვეფხისტყაოსანს“ სიტყვით ვცნობთ, შიგ რომ გვინის გზნებათ,
აწ სოყალბეთა რას ვაქხევთ?—ეს კოწოხთისაც ვხედათ—
თუ დიჯერებეს—გარგსა ექს—არა და მისი ნება...

პროფესორი ნუტუბიძე—შალვად ესტანით მის სახელი,
აცაიღებნი თქრობარად, ვით ემზუვი—ჰქუხდა—ცხელი;
ორ სამყაროს მიჯნაზედნ მზეს სტაცილო შოთამ ხელი,
მით აუღსო ჰერაკლიტეს ახალ საბრძანით საწნანელი...

გვავახშვილს მიხედისა—მარადულად ეპყრა ხმალი,
მეუღტა მეომართა, გაიმართა ხერხინილი,
— მამ, გეთაყვათ, ტიჭინაძის შრომათი მისინქმალი?—
გონჯათ სუგით და არა გვერათ—გარიიანტთა ნატამალი...

კვლავცა მრავალთა გაისმა შეხიელები და ზახილი,
დადგა აბჯართა თქარუნთ, ელავს სიტყვათა მახვილი,
პავლეს კოწო სწადს რომ იუოს კოწოს კი—ნავლე ლახვილი
რომ მნათობ შოთას ქნილება გვაქენდეს ვით სიბრძნის შხა ხილი...

აწ აუჯად არვის მიაჩნს—აზრთა შენლა თავოსანი,
რომ ადილზე დაიწერნეს ისე, ვით ჰხამს „ანი“-„სანი“
დე აზროდენ სწავლულნიცა, ჰქუხდეს სიტყვა ზღვოსანი,
მხოლოდ „ვეფხისტყაოსანად“ დარჩეს „ვეფხისტყაოსანი“
შარბაღანი.

შეურაცხყოფილი

ემს. ყურები რომ არ დამეოღდნ
და რუსთველის ნენტანი თუ არა,
თინათინი მაინც ვიქნებოდნი...

უცხოეთის იურისტი

უმაჯარი ნიშანი

ლოგინ შიაც, აქაც, იქაც

მასთან ერთად — მასთან ერთად!

ლებზე! — ერთი ორდენი აღარსად იყო, მოსამსახურეები და ოჯახი ყველა წევრები ფეხზე იდგნენ დენებდნენ ძვირფასი აღნიშნის ძვირ ფას ნივთს ყველაფერი გადაატრიალეს მარამ ამოღეს... მოთმინებიდან გათოსული ფაშისტების ბელადი საშინლად ღრიალებდა და ქვეყნის წარდენით იმუქრებოდა.

ბოლოს ჰინდუსთან მიიზინა ერთი მოახლეთუბანი, რომელსაც ხელში დაკარგული ორდენი ეჭირა და უთხრა:

— აღმოვაჩინეთ თქვენო ბრწყინვალეობე!

— საღ იყო!

— თქვენი ბრწყინვალეობის საღა მურ პერიაზე იყო. რომელიც დილით გაიხადეთ. დაწოლის დროს ამაზე დაგებნი. და ასე დაგებინათ. (აღიტერ. დაიფხტა "ნიუ-იორკი")

— შაბათი განაცხადა, რომ ჯერ მინა ვალს არ გადაიხდის.

— რაი აგრე განაცხადა, მაქ, ვე გადაიხდის. — ასე არაფერი არ დაეკრება.

ღმერთი და რადიო ერთი ეპიზოდი

პორტსმუნში ორგანიზაციის გაერთიანებულ კავშირების ყრილობაზე ექიმმა რეჯინალდ ლეკონმა განაცხადა, რომ რელიგიური რადიო გადაცემები თუ გავრცელდა ევროსიგნები ჯაცი ჯებს აღარ დადგამს, და ლეთის ტარები გაუქმდებოდა.

— თქვენ არ შეგიძლიათ რადიოთ სულს გადაცემა. — თქვა მან — მითი არც ლოცვის გადაცემა შეიძლება, რადგან ლოცვა — ეს ხომ ჭადრები სულიერი აღმსარებლის განსაზღვრულმა თემმა შეიძლება მიკროფონთან წარმოსთქვა სიტყვები,

რას ანსვამდობდა მუშის უფლებები (რ. შაინსტი) და რამდენად მთავარა მისი ბაჰათილინი

— გეუბნები, რომ იქნა ბარბაროსები არიან...

... მითი მოსამართლენი? ვანა მათთანა მოსამართლენი სირცხვილი არ არის კულტურულ ერისათვის?

... ეგვიპტეში დაფინებით იარაღდებინ. რა უნდა იარაღი მას, ვისაია ომის დაწყება არ უნდა?

... გარწმუნებთ. ეგვიპტეში ომს აპირებენი ეგვიპტეში საფრთხეს უზღავდენ მშვიდობიანობას. ჩვენ მაგათ კეჟა უნდა ვასწავლით.

— საღ მიიბარებთ? ხომ ხელდავიწყებ იქტის სწავლებას!

... ლონდონი (იუმორისტი) — ლონდონი

წინასწარმეტყველები

მზგაზმთი: — ახალი გაზმთი ცხელი გაზმთი დაწვრთვებითი ცნობები არჩვენების შედეგების შესახებ მითხვალნი — რა დროს შედეგობა... არჩვენები ხომ ხვალდან იწყება?

მეორე მჯობინა ღმერთი

პარიზის ერთ ერთი თეატრის აღმინსტრაციამ ვერაფრით ვერ აიძულა მაჟორბელი ქალები, რომ მათ წარმოადგენის დროს ქუდები მოეხადათ.

ბოლოს თეატრის აღმინსტრატორმა ასეთ ხერხს მიმართა:

გამოვიდა სვენაზე ფარდის წინ წარმოადგენის დაწყებამდე და განაცხადა:

— ბატონებო და ქალბატონებო! თეატრის აღმინსტრაცია იცხადებს აქ დამსწრე ქალთა საყურადღებოდ, რომ ხანში შესულ მანდილოსნებს უფლება ეძლევათ თეატრის დაბაზში ქუდებ დახურული დარჩენ. დანარჩენი ქალები კი ვალდებულნი არიან გავიდნ დაბაზიდან და ქუდები გარდერობში ჩააბარონ.

ამ სიტყვის შემდეგ სათეატრო დაბაზში არცერთი ქალი აღარ დარჩენილა: ყველანი გარდერობისაკენ გაეშურენ.

ლორმუცლების ოლიმპიადა

ჩვენს ხანაში, როდესაც გვირგვინოსან მეფეების რიცხვი აღორსაღ შემცირდა, უფერაგვინო მეფეთა რიცხვი თანდათან იზრდება. ჯერ გაანდნ მეფე-ქალები. ისინი უფლებდნ „მეფობას“ სილაშაზის სიმაღლეზე.

ყურმხსაც საქმე გაუჩნდას

საწყალი ყურები აქამდე დაზარებულნი იყვნენ. კაცი ყურადღებას არ აქცევდა მარამ ამ მოვლენას ბოლო მოუდეს ნიუ-იორკის სილაშაზის ინსტრუქტის სპეციალისტებმა. მათ მემოილეს ყურების შეღებვა. ყურებს დეზაქს წითელი ფერით ამაღდი თუ ქალები მანკურით იყვენ გართული და სურები კი დასვენებულნი იყვენ, ახლა ყურებსაც საქმი გააჩნდათ.

განა მარტო ყურებს? სილაშაზის ინსტრუქტის სპეციალი...

... (ნიუ-იორკისნი)

დაეჯერება

მზამლი — ნუ გეზინია მშვენიერი, მე სხვას არავის არ მივცემ ნებას რომ შენ შეგახრამუნოს!

ბინჯის ან სხვა რაიმე თვისიბისათ გეამის" გუქი არჩვეულგებრივად ვის და მრავლდებოდენ, როგორც იწყებდა.

სოკოები წვიმის შემდეგ.

როდესაც ქალები მეფის რიტულს აღებდნენ, კაცები იჩაგრებოდნენ.

ჩვენ რა დავაშავეთ? რა მათზე ნაკლი ვართ; რატომ ჩამოგრიეთ ქალებს! — ამბობდნ ისინი. კაცებმა გადასწყვიტეს მათი მანდილოსნებთან თანსწრობის დამტყვება და ამ მიზნით სილაშაზის ნაცვლად სხვა ლიმიტარაივეულგებრივი მოღწევის გამოვიდნ. ამის წინათ ჩემო-სოკოვითა...

ში გამოცხადდა „ხაპუტურის მეფე“ როგორ მოახერხა მან ამ ტიტულს (ბერლინის მიღება? — ამით, რომ ამ „ძვირფასი ოლიმპიადაზე

რომლებსაცაც ლოცვა შედეგმა, მარამ არ შეგვიძლია ვიფიქროთ, თითქოს ღმერთი ზის რადიო მიმღებ აპარატთან და ისმენს ჩვენს ლოცვას. პირიქით არადასა ჩვენს ელემენტულობით. რადიოაპარატი ხელს უშლის ჩვენს უფალთან დაკავშირებას.

(„ნიუზ ქრონიკლ“, ლონდონი)

მლოკოვი განცვიფრა

ამ სურათზე დახატულია ამერიკელი ქალი მის ეგვილიან მაკონისი. ის მატრონობს სხვათა შორის უფროდეს ბრილიანტს, რომელიც ერთ დროს ევატორინე მეორეს ეკუთვნოდა. ამის წინაშე მაკონი სპეციალურად წავიდა სან-პეტროლი კავშირში მისი ბილიანტით და ძვირფასი სამაჯურებით „მოსკოვის შესარყიად“

ეზარალა მაკონის მოსკოვში ჩამოსვლა.

„მოსკოველებში ჩემმა ბრილიანტებმა ძველი დროის მოგონება და მიზლი გამოიწვია. მე მთელი ღამეები არ მძინებია. გილიოტინა და სივე

დილი შეჩვენებოდა. — ამბობს მაკონი.

სამაგიროთ „განცვიფრებულ“ მოსკოვის მშვიდად იძინა. და ამ რიგით არა სასურველი შედეგით დამთავრდა კოკიტა ქალბატონის საბუთთა კავშირში ჩამოსვლა „მოსკოვის შესარყევად.“

ორი ჩემპიონი

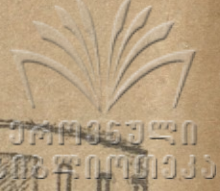
ერთ დიდ სასტუმროში შევიდა უცნობი მოქალაქე, ჩამოვიდა პალტო შესავალში და ზედ ასეთი განცხადება მიაკერა:

„ეს პალტო ეკუთვნის ბოქსის ჩემპიონს, რომელიც ათი წუთის შემდეგ დაბრუნდება.“

როდესაც პალტოს პატრონი დაბრუნდა, პალტო აღარსად იყო. პალტოს ნაცვლად ჩამოსაკიდებელ კავზე ასეთი განცხადება დაუხვდა:

„ის პალტო წაიღო ბრინჯის ჩემპიონმა, რომელიც აღარ დაბრუნდება.“ (იუმორისტი) — ლონდონი

... (იუმორისტი) — ლონდონი

საბჭოთა საქართველო ამ დღეებში უკვე მართას

ვინ არ იცნობს ჩვენს უბანში წელში მოხრილ ბები მართას. იგი მუდამ კარებთან ზის, თითის ტარზე სულ ძაფს ართავს. მთელი უბნის ყმაწვილები საჩივრებით მას მიმართავენ. ბები მართაც სათითაოდ მიი უწყევტებს ბრძნულ სამართალს. თმაში თეთრი შეჰპარვია კეთილშობილ ბები მართას. სათნო სახე შრომის ჰაპანს ნაოჭებით დაუხლართავენ. მხნე ვაჟი რომ გამოზარდა, ბოლშევიკად დაეფიცა. შვილის შვილი წამოესწრო, პიონერი ბიჭი გახდა. ქალიშვილიც გაათხოვა და არც სიმე კაცი წახდა. ერთი სიტყვით, მართას ნატვრა სათითაოდ ყველა ახდა. კმაყოფილი არის იგი ბედს არა თვლის უკუღმართად; მწარე რაც სეა, სიბერის დროს სიტკბოდ ეზღო ერთი ათად. ახლა რაღა გაევიკვირვით მადლიერი იყო მართა და საბჭოთა წყობილებას იგი რაცხდა მხსნელად ქალთა. კვლავაც ასე იქნებოდა თმა-ქათქათა ბები მართა, მაგრამ გუშინ, სწორედ გუშინ ფათერაჟი დაემართა და დღეს უკვე ბები მართა ჩვენთან უბრაოდ მყოფი გახდა. აწი ერთი კვირით მაინც მეგობრობა ტკბილი წახდა.

ქალიშვილმა დაპატივა ბები მართა იმ დღეს სტუმრად. შეუთვალა:—ჩემო დედი, გვინახულე ძველებურად. არ გრცხვები? ათი დღეა დაგვივიწყე აღარ გვინახე! მოდი, კვუა დაგვარიგე, შენებურად შეგვიძახე. წასასილელად მოემზადა, მოიკაზმა ბები მართა; საყვარელი სიძისაგან ნაჩვევი გზით გაემართა. ჩაჯდა იგი ტრამვაიში დიდი ჩხუბით. დიდი ჯახით, ხან მუშტებით, ხან მკლავებით თმითა და რის ვაგლახით.

მიდის იგი, მაგრამ უკვირს, მოთმინებას მართა ჰკარგავს. გზა ისაა თითქოს, მაგრამ ქუჩა რომ ძველ ქუჩას არ ჰგავს?! —ნუ თუ ავცდი ეხლა მარშრუტს?— ფიქრობს მართა.—ნუ თუ მართლაც იმნაირად გამოვვინდი, რომ არ ძალმიძს შვილთან წასვლა?

— კონდუქტორო, — ჰკითხა ბოლოს, — მითხარ, შვილო, სად მივდივარ? მუშტაილში მინდა ჩასვლა. „ბებეშკაში“ ხომ კი ვხივარ. — ჰო, ჰო, დედი. რა გაღელვებს, მივალთ ჩქარა, იჯექ წყნარად. — შვილო, ხომ არ მატყუილებ? ხომ არ მივღებ ბერს მასხარად? აქ საიდან გაჩნდა ბალი? აქ სად იყო შადრევანი? იქ რა იქნა ქვის კედელი? სახლს ვინ მოხსნა აივანი?

შეკითხვებზე ტრამვაიში ატყდა სიცილ-გრიამული. მართა უფრო გაკაპანდა, მოიყვანა მართამ გული. მგზავრებიც და კონდუქტორიც გამოლანძლა კარგა მაგრა, აღგა დაბლა ჩამოვიდა, თავი აღარ დაიჩაგრა. ჩამოვიდა და უყურებს: მარშრუტია სწორედ მისი თითქმის ქუჩაც იგივეა, აქ უვლია ათი დღის წინ. მაგრამ ეგ რა ჯანაბაა, ეს ბაღები ხეივანები, აქ სახლები სადღა გაქრა, სად წავიდა აქ დუქნები?

გაჰყვა ფესით. თან ბეჯითად ნაცნობ ნიშნებს უთვალთვალვებს. შეგვიშინდა ბები მართა, მოხლებიც კი უკანკალებს. ქალი ტფილისს შეაბერდა ეს არასდროს დამართია. გზა აებნა, მაგრამ როგორ? ეგ ხომ ვერის დაღმართია. აგერ ძველი კირკის ქუჩა, ესეც არის ვერის ხიდი, ეს გზა... მაგრამ ეს ოხერი. მუდრევი გზა სადღა მიდის?

მილიციელს მიაკითხა: — გამასწავლე შვილო ერთი, ქალიშვილთან მინდა მისვლა, გზა მაჩვენე თუ გწამს ღმერთი. — ღმერთი არ მწამს. გზას ვასწავლი.

ზომიყვეი სად მიდიხარ. ჰო, მივხვდი ასე წადი, ასე წადი როგორც გითხრა.

და მოუყვა მას გუშაგი გზის ასაველს დაწვრილებით. თან დასძინა:—დედი ვწუხვარ, ვერ გცემ პატივს გაცილებით, არ შეშინდე, დედი, მით, რომ ვეღარ იცნობ ახლა ქუჩებს. სულ ათ დღეში გამოვცვალეთ, რაც ას წლობით აქ აფუჭეს. გაჰყვა მართა კითხვა-კითხვით. შვილის უბანს მოსწვდა, მარა მისი ბინა ვერ იპოვა, სახლი ძველ სახლს ვერ აღარა. გამობრუნდა იგი უკან, დაღლილი და მოქანცული და დღეს მართა, თმა-ქათქათა არის მეტად გულმოსული.

— ვის გინახავთ, — ამბობს იგი, — ამნაირი რაშე მახე! ქალაქს ისე უღრძეს სახე. შვილის ბინაც ვეღარ ვხახე. რას მიქვია, ვის მიქვია, აშენებენ ყველგან ბაღებს. ორთაქალა არ კმაროდა მუშტაიდიც ხომ გააღეს? ალბათ ჩემი ჯიბრი ჰქონდათ, ალბათ ჩემთვის მოიცალეს, შემატყვეს, რომ აღარა აქვს დღეს სინათლე ბებერ თვალებს.

პიონერმა შვილის შვილმა შეიცოდა ბერი ბები. უთხრა:—ბები, მე გაგყვები, ოღონდ შენ ნუ გაჯავრდები, ჩვენ გამოგყავე, რწმენით გაყავი ახალ გზებს და ახალ ქუჩებს. ის ნაგავი იწმინდება, რაც ას წლობით მოაქუჩეს.

სო. ზიკია.

შეშინებულნი

მოგონდა

რამერუხე

ერთ ქალაქში ცხოვრობდა სახელგანთქმული მხატვარი ტუშე ფანჯარაძე

ტუშეს ყავდა ცოლი და ექვსი შვილი ვაჟი, სახელად ცხვირა.

ქალაქში აკადემიური თეატრის შენება დაამთავრეს.

საჭირო იყო კედლების გაფორმება.

დაიწყო მსჯელობა და ფრესკების დახატვის ყველაზე უკეთესი კანდიდატი ტუშე აღმოჩნდა.

მოიწვიეს. მისცეს რამოდენიმე ათასი მანეთი, დაუდეს ხელშეკრულება და დაევაღეს მოკლე ხანში ესკიზი მიეტანა.

იჯდა ტუშე „ატელიეში“ და ფრესკის ესკიზს ხატავდა.

— მამილო დახატე ჩემი სახე! — ზუტყდა შვილი მამას.

— არ მცალია ჩემო ცხვირა, ნუ მომაცდენ!

ბავში არ ცხრებოდა.

— აიღე ქაღალდი და შენ თვითონ დახატე, შენც ხომ იცი ხატვა!

— უთხრა ბავშვს ტუშემ.

ბავშვი დასთანხმდა. ქაღალდი აიღო, მამამისის გვერდით დაჯდა და ცდილობდა ტუშეს ნახატს ასლი გზდაეღო...

ორი სურათი დაიხატა: ერთი კაცი აწვინდა ტუშეს და მეორე მის მოსწრებულს—ცხვირს ტუშეს შეფანჯარაძეს...

რამდენიმე დღის შემდეგ თეატრის წამომადგენლებმა სახლში მოაკითხეს ტუშეს.

— გუშინ უნდა მომეტანა; მაგრამ გეუ მოუასწარი. აი ესკიზი, წაიღეთ და დღის ორ საათზე მეც გამოგივლით.

თეატრის ხელისძირანდომმა, იღლიაში ბაწარდახვეული ქაღალდი ამოიღო და ტუშეს „ატელიე“ დასტოვა.

— მამილო, რა უყავ, ვის გაატანე ჩემი ნახატა, ვინ იყვნენ ის ძიები? — შემოვარდა ცხვირა.

— ვინ ძიები, შენი ნახაბანი აგერ არის. — შეუტია ტუშემ შვილს.

— აბა სადაა, ეს ხომ შენი ნახატია?! — და ცხვირამ მაგიდის ქვეშ შეგვარდნილი ნახატი აეტორს მისთავაზა.

— დავლუბულვარ კაცი! — წამოიშახა ტუშემ და თეატრისკენ მოუსვა.

— სალაში ტუშეს, თეატრალურ მხატვრობაში რევოლუციის მომხდენს—მიეგებენ ტუშეს. თეატრის თანამშრომლები.

— ალბად მასხარად მიგდებენ.—

ლმერსი: — ემ, ხად არის ახლო ახელი, რომ ერთი ცხვიარი მეც შემომწიროს!

გაიფიქრა ტუშემ სახეზე სიწითლიმ გადაჰკრა.

— უკ... უკაცრავად ვარ, ჩემი ბავშვ... ბოდიში, სხვა ნახატი გამომიტანებია!

— ჰა—ჰა—ჰა... ჩაიციენს თეატრელებმა—რა ნუმარა ბრძანდებით ბატონო ტუშე, ბავშური ჩი ირა, თქვენი ესკიზი მთელი რევოლუციისა სამხატვრო კულტურაში.

ტუშე ჯერ ყოყმანობდა, მაგრამ მოლასი და ფლავის ანგდოტისა არ იყოს, ბოლოს გაიფიქრა: „ხდება ხოლმე, რომ ვინმე უბრალოს ნაწარმო-

კულტურის გზები გაგვესწავინებინა გულთა, მაგრამ კარგები კულტურის ხანდახან დაბურთულია:

როგორ წავიდე, მითხარით, თქვარაში და ღრამაში თუშნად ყიდინა ქანდარას. ბრალი ვისა აქვს ამაში?!

ტრამვაის ტრესტის ჩირიშე მის სახელს ენაცვალეობი, ვინც მის „მილწვიით“ არ ტკბება ახვეული აქვს თვალეობი! წითელი დაფის ღირსია, მის შესვეურთა გვარეობი. „კუჭლასავით აქვთ“ ქალაქის ტრანსპორტი მონავარეობი.

ამბობენ სახლებს აშენებენ სახელგამისთვის ბარონო, მაგრამ ამ თქვარაცობი შწერლებს დაუშრო „წყარონი“. გაიძახიან ჰონორარს. როდის ჩამოხვალ, როდისო?! და საპასუხოდ „ჯანაში“ თავეები მიდი-მოდიხით. **მედ უსა.**

„პროგრესი“ კოლექტივში შეპარულ კულაკს ეკითხება მისი ახლო ნათესავი: — რამდენი შრომა-ოღე გამოიმუშავე ამ ზაფხულზე? — ორჯერ მეტი, ვიდრე შარშან. — შარშან რამდენი გამოიმუშავე? — არც ერთი!

ები გენიალური გამოდგება. იქნებ მართლა კარგია...

გაიფიქრა და სახეზე ღიმილმა გადაჰკრა...

გაზეთებმა მოსრდილი ადგილი დაუთმეს ტუშეს „გამარჯვებას“.

ტუშეს პროფესორის სახელი მიანიჭეს.

და მის მხატვრობაში დამკვიდრდა და ახალი სტილი, რომელსაც ნიანა გურ ენაზე „მანჭე-გრინე“ ეწოდება და რომელიც უხვად გვხვდება ხოლო გიერთ აკადემიურ გამოკრებებშიც.

გ ა ძ ო ი წ ე რ ე თ „ ნ ი ა ნ ვ ი ”

ნახეს უცხო მოყმე ვინმე
ჯდა მტირალი წყლისა პირსა...
ცრემლსა ვარდი დაეთრთვილა,
გულსა მდღურად ანატირსა.

ცხადია, ასეც იქნებოდა, რადგან მოყმე იგი არ იყო „ნიანვზე“ ხელისმომწერი და მას არ გააჩნდა „ნიანვი“.

1935 წელში „ნიანვი“ გამოვა გაუძგობტებული შინაარსითა და ტექნიკით.

წარველი მტკვრის პირად სევდიანი

ფიქრთ გასართველად.

ტყაოილად წასულა! მას მაშინ „ნიანვი“ არ გააჩნდა. „უნიანვოდ“ კი სევდიანი ფიქრების გაართობა შეუძლებელია. (თუმცა-ღა სევდასა და დარდს ჩვენთან დღის რა უნდა!).

ყოველ შემთხვევაში „ნიანვი“ ყველას უნდა ჰქონდეს გამოწერილი. 1935 წლიდან ყურნალში ითანამშრომლებენ ჩვენი მწერლების საუკეთესო ძალები.

დაღვრემილი სნეული
უნუგეშოდ ვსტირი მე.
რა ვქნა, რა ვქნა მითხარიო,
რა ვქნა თქვენი ჳირიზე.

ეს მაშინ დაწერა პოეტმა, როცა „ნიანვი“ არ გამოდიოდა. (ახლა ამ ლექსის ავტორი, პატ. ი. გრიშაშვილი, ყურ. „ნიანვის“ დიდი მეგობარია და მისი წლიური ხელისმომწერი). თუ ვინმე დღესაც არის შეპყრობილი ასეთი სევდით, მან აუცილებლად უნდა გამოიწეროს ჩვენი

ყურ. „ნიანვი“, რომელიც თვეში ღირს 80 კაბ., 3 თვით — 2 მან. 40 კაბ., 6 თვით — 4 მან. 80 კაბ. ერთი წლით — 9 მან. 60 კაბ. ხელისმომწერა მიიღება ფოსტაში, „სოიუზხეჩატის“ ყველა განყოფილებებსა და რწმუნებულებთან.

სანამ სასურსათო წიგნები შედგენილია და კალისტრატე ფულანტი... პლას სოცლებში მიქობდა და ვეღვა-რაქ-ბორაზე ყიდდა მაშინ სოცლებში ბევრი ყიდულობდა პურს: კალისტრატეები არ იყო და სახნისთ მოწვეულს, დიდი ბარაჯა არ ჰქონდა.

როდესაც სასურსათო ბარათები შემოვიდა, კალისტრატემ ყვირილი ასტება:

— დავიღუპეთ! ბოლშევიკებმა ქვეყანა დააქციეს, ლექმას პირში გვითვლიან! ეს ყვირილი იმიტომ ატყდა კალისტრატეს შრიდან, რომ მან იგრძნო რაც მოელოდა. როგორც არამშრომელს, მას სასურსათო ბარათი არ ჰქონდა.

— გავყავი ვულზე, კაცი მე პური არ მაღირსის. ამ მოცილობს აძლიერენ! — ბუტბუტებდა კალისტრატე.

ამერ ევა, იქით იქით საღლაც სარწეო არაილოში შიძვრა. წიანაჲ მილო არა ერათი, არამედ თეროიტი, რაც შაშიდა და ნათლია ყავდა. თა საჩინად დაიწერა პორის რაჲში კალისტრატე ყოველთვის პირველი იყო თან იდა თან „საზოგადოებრივ“ არს აბუშავებდა:

— გამიგონია წიგნაჲთ პურის ყიდვა? დაყარე იქ ოხირი პური. ჳეთ, რა დრო იყო?

გამოვიდა კომერციული პური. — ბატონო! კომერცია მოსპეს, კომერსანტები მოსპეს და თითონ კომერციულს ყიდიან.

გამოვიდა დაღვნილება სასურსათო ბარათების გაუქმების შესახებ.

— ეჲ! გაახარეს მუქთაშაჲმლების ვული! აბ-ა ქიყანა დაეღება და ღუქანში იელარ შეგვალ.

— კი შარა, კალისტრატე, შენ რამ იწუნებთ წიგნაჲებს.

— რას ვიწუნებდი ბოში? წიგნას რა ჯობს? დაკეცე ჩაიღებ ჳიგნში ამოიღებ, რაშლი, ამოკრიან, დაგზრუნებენ... აქეთ რიგში, იქით რიგში... ნაცნობება, მეგობრები, იქით კომერციული პური... ეჲ რა დრო მიღის?!

ალბარ საღლაქან.

ლაპარაკობს მკვირი. სიმინდი. ლუგით

(ს. სხვანდი, მიათხრის რაიონი)

ლაპარაკობს ლობიო

— მე საყვარელი კოლმეურნეობის ლობიო ვარ, ავარგაბებულ ნავთურაზე დადებულ ქვაბში სულ მეხუტება, ვიხარებ. საღად ვაჩრდი აქ? ეჲ, ბნელითა მოცულ ი ეს საიდუმლოება! ეს იქნა შოლოდ ჩემმა ჯალათებმა სოფ საჭანას კოლმეურნეობის აღმრიცხვე ღმა ზ. ლუღუნიშვილმა და მისმა ნათლი-მამამ ბიჭ ქავთარაქში!

ჩვენ ბჭვრიი ვიყავით, როცა ბიჭ ქავთარაქმ თავის ბელღში დაგვაინება, დიან 720 კილოს ჳიწობიდი; ვეხაროდა, რომ მშრომელთა ჯანით და ოფლით მონავარი ვიყავით და ველოდით იმ დროს, როცა მათვე დაგვბრუნდებოდით და დაგუქმავოდილებდით მოთხოვნილებას! მაგრამ ბიჭვრიმა ოანი გვიყო ჩვენ და რკინს მინა—200 კილო ლობიოს! ბელღიდან გაგვაცოცა და ვილაც ვავინდარების ბელღში ჩავყვარა ფულები აილო და იქიეთა. 200 კილო თავება შექმავო — უარა კოლეურნებს, ნეტავი პართლაც თავეს შე ვაქამეთ და არა ამ ოხერას! ასეთი ტყუილი მას დაუდასტურა აღმრიცხველმა ღუ-

ღუნიშვილმა! აფსუს! რა ჯალიათების ხელში ჩავეარდი!

ლაპარაკობს მკვირი

— ეჲ, ლობიო, შენც ლაპარაკობ რაღამ შენ ჩემი ამაჲი იკითხე მე რა მიყო ბიჭვრიმა! მეც ჩემი საყვარელი კოლმეურნეობის გახარებას ვლაშობით. მართალია ბიჭვრიის ეზოში კი ვიყავი მომწყდებულნი, შარა ჩემი ღვინო თუ მის მუცელში მომწყდებოდა — არ მეგონა!

აქო და ჳური გატყდაო, ღვინოც დათღვარა—ბიჭანა ბიჭვრიმა და ეს დაუდასტურა მისმა ძმა-ბიჭმა ღუღუნიშვილმა! — რომ იყოღეთ რა საცრქუა! შე სრულიად საღი ვარ, შარა ცარიელი ჩემი საყვარელი ღვინო ამომაკალეს გულოდან და ჰააცოცეს ქურღულად მაგ ვერაგებმა! გააკლეს, სმეტლიანტების ხელში სათრევი გახადეს!

მე აქ ცარიელი ვგდივარ და გული მილოხდება, ჩემთან ამოღ შოღიან კოლმეურნეებმა—მაგრამ საღდაა შათი ღვინო!

ლაპარაკობს სიმინდი

— ერთი ჩემი თავგადასავალიც ისი-

ნით: მართალია მე ჳურ ცოცხალი ვარ, არავის შეგუქმავივარ, შარა მაწუხებს ის გაჩრბობა, რომ იქ არა ვარ, სადაც უსდბ ვიყო და ჩქარა, ნაცვლად იმ მშრომელისა, ვისაც ვეცუთენი შეგქამს კომინისტროი პიტროი და მისი ძმა-ბიჭი ღუღუნიშვილი!

შინდა ვაყვირო, რომ მოპაოული ვარ, შინდა ვაგვიქცე აქედან და ჩემს ნამდილ ბატონს დაგუბრუნდე, მაგრამ ისე მაგრად ვარ ჩაკეტულ ბელღში, რომ ვერას ვხდუბი!

ლაპარაკობს კოლმეურნეობა

— სოული სიმაროილეა თქვენი გულის წყრომა ჩვენთ დამუშავებულთ და ბიჭვრიის ქავთარაქის და შ. ღუღუნიშვილის გაყოფებულთ 200 კილო ლობიოც, 7 ფუთო ღვინოც და 100 ფუთზე მეტო სიმინდი!

ეჲ, ჩვენც არ გვადგია მაგათვან კარგი დღე, ჩვენც წავგართვა ღუღუნიშვილმა ორო შრომადღე და კოლმეურნეებმა—ან ქავთარაქმ და ლ. ღონღამი თავეჯდომარესთან გასწიეს.

ნიანვი

სწორი შედარება

ნახ. ოთაროვინ.

„ტყიბულის მატარებელს არავითარი კულტურული და სანიტარული მომსახურება არა აქვს“

სანიტარული მხარე

მეისრამ: — ვაი კახეთის მატარებელს ტყიბულში რა უნდა!

გ ო ლ ო რ ი

კოწი - კოწაფურს (აქვე) მივიღეთ თქვენი შეკითხვა ნიანგისადმი, რომელიც ერთი ტაებისაგან შესდგება:

ჯაჭვის პერანგი ჩავიცვი, მინდა დავიწყო თარეში თუ გამოიცნობ, „ნიანგო“, სად მივალ, რომელ მხარეში? გეტყობათ, რომ შორს არ უნდა მიდიოდეთ, რადგან, რაკი ჯაჭვას პერანგი ჩავიცვამთ, ალბად ტფილისის ტრამეის ვაგონით აპირებთ გამგზავრებას.

ბიოს (გომი, ხაშურის რაიონი), გომელები არ ცდებიან, თუ სარქის ულუხანოვის შესახებ, რომელმაც ხაშურის რაიკოოპკაფშირის დეალეზით გომში დამზადებული ხილბოსტნეული დააღობა და გააფუჭა, ასეთ ლექსს მღეროან:

სარქისა ულუხანოვი
ულუხანოვი სარქისა,
სხვისას აფუჭებს, თავისთვის მოყვარულია სარფისა.
დათოს: — (გურჯაანი) იწერე-

ბით:

ამ ლექსების გამომგონი მე გახლავარ ბიჭი დათო, უკლასო ვარ, წერის მგოდნე, უდიბლომო, უმანდატო. გულს ნუ ვაიტებთ, მაგრამ ნურც მას იფიქრებთ, თითქოს თქვენს ლექსში აღნიშნული თვისებები დიდათ საბაყო იყოს.

დილიკოშკალს: (წესტაფონის რაიონი). მოგვყავს თქვენი ლექსის ერთი ტაეპი:

ახალი ყოფა კარზე მოგვადგა, როგორც ვიყავით, არ უნდა ვიყოთ, ჩვენ მაშინები უნდა გავმართოთ, და საქმეები მოვატახნიკოთ.

ვიციტო რისა თქმაც გინდათ, მაგრამ არც ის უნდა დავიფიწყოთ, რომ ხანდახან მანქანის გამართვა უფრო ადვილია, ვიდრე ლექსების „მოტენიკება“. სწორედ იმიტომ არის, რომ თქვენ ლექსებს ამისთანა საპატო ადვილზე ვათავსებთ.

მიქაშორას—(აქვე).

პურს ზელს მეპურე, მკალავი კალავს, ჩემთვის ერთია ლალი და ქარვა, როცა ნოქარი საქონელს მალავს, ეს ჩემის აზრით არის მიქარვა.

შე კაი კაცო, თუ დეკადენტების პოეტების მსგავსად მარტო რითმებს გამოეკიდე და აზრები კი ერთმანეთში დომხალივით არიე, მაშინ მაგვარ თემებზე ათასი ლექსი დაიწერება.

აი ნიმუშებიც:

არავინ მართავს სოფელში კალოს, ველარ ვშუოლოზ ბაზარში კალოშ. ველარ ვშუოლოზ კალოშ ბაზარში, ბინა არა მაქვს დავდივარ კარში. მივლინებაში მიღის ალექსი ხომ გამოვიცხვეთ აგერ, ა, ლექსი!

დამარცხებულის ამაო ცდა

„უნდა მივალწიოთ იმას, რომ არცერთი სული საქონელი არ გადამალული აღწერისაგან... ისინი, ვინც საქონელს გადაძალადენ, აღწერის წინააღმდეგ გამოვლენ, პასუხისგებაში იქნებიან შევსებული გიგანური თვითმკვლელობის ბუდეები“

ნახ. დონის.

მალე, მან ვერსაც აუპარი ყბა, თორემ იშვირებს და... გაგვცემს...